

[Jes Lunde]

Folkeskolen har været diskuteret meget herinde; nu falder elevtallet, og så er man da også nødt til at tilpasse ressourcerne nedad. Det er for så vidt rigtigt nok. Det, vi bare må gøre samtidig herindefra, er at kigge lidt mere overordnet på det. Jamen hvad så? Hvilke uløste opgaver har vi så? Og dér har vi efter vores mening en voldsom uløst opgave på voksenuddannelsesområdet.

Vi har 700.000 voksne, som kun har en 7 års skolegang bag sig; nogle af dem klarer sig fint med det, men mange af dem risikerer at ende i bunden, at ende dernede, hvor arbejdsløsheden er langvarig, dér hvor man ikke kan komme op igen. Og var det så ikke en opgave at få omprioriteret vores uddannelsesressourcer, sådan at vi bruger de lærerkræfter dér, i stedet for at fyre dem og placere dem et sted ude, hvor de ikke gør nogen gavn?

Hvis man kobler det sammen, så er det også meget nemmere at få en fornuftig snak med de offentligt ansatte. Jeg tror ikke, de offentligt ansatte er imod, at man foretager ændringer i den offentlige sektor, at man får nye opgaver ind. Overhovedet ikke. Det, der skaber usikkerheden, er, når man nøjes med at skære ned, når man ikke kigger på, hvad positivt man kunne få ud af at omprioritere i den offentlige sektor. Jeg tror, det er vigtigt at tage de ting i samme omgang i stedet for at tage det hver for sig, for så er der selvfølgelig en frygt for, at det eneste, der bliver en benhård realitet, er nedskæringerne, og at de andre ting drukner.

I forbindelse med den offentlige sektor er vi heller ikke dogmatikere, når det drejer sig om at diskutere udlicitering og privatisering på nogle områder. Det, der bare er vigtigt for os, er at skille: skæg for sig og snot for sig. Der er nogle dele af den offentlige sektor, hvor vi blankt må afvise alle diskussioner om brugerbetaling, privatisering osv. Det er de områder, hvor det er vigtigt for os at stille brugerne af ydelserne lige. Det gælder i f.eks. uddannelsessektoren, det gælder i sundhedssektoren, hvor det er helt afgørende for os, at borgerne er lige, når de modtager den slags ydelser. Og derfor har det ingen mening at diskutere privatisering dér, og det har ingen mening at diskutere brugerbetaling dér.

Så er der helt andre dele af den offentlige sektor, hvor vi godt kan kigge på det, hvis man søger for, at det foregår på nogle fair præmis-

ser. Man kan da muligvis godt udlicitere dele af de opgaver, der udføres i den offentlige sektor, til private, hvis man er sikker på, at det foregår på en måde, så det ikke er en kortvarig dumpingfidus, der kommer ind i billedet, og hvis man sikrer, at det foregår på en måde, så man ikke ødelægger helheden af det.

Sådan en fordomsfrihed er vi villige til at vise i SF. Så ønsker vi os til gengæld, at regeringen også viser en fordomsfrihed på de steder, hvor man kunne bruge den offentlige sektor til noget mere, hvor den offentlige sektor var en oplagt faktor til at fremme en positiv eksportudvikling og en erhvervsudvikling i Danmark.

Det er jo ikke kun noget, vi mener i SF; det er noget, som mange fornuftige erhvervsfolk også mener. Jeg skal ikke længere end to dage tilbage i avisbunken, før jeg i dagbladet Information den 10. oktober 1990 finder et interview med ingeniør Svend Kamstrup Jakobsen fra produktplanlægningsafdelingen i ingeniørfirmaet Brüel & Kjær, som siger en række fornuftige ting om det her. Jeg citerer:

»Problemet er, at det offentlige på den ene side har en berøringsangst for, hvad de må beskæftige sig med, og på den anden side tør de private virksomheder ikke satse store penge på projekter, de ikke ved om der er politisk opbakning til i længden. Det er uheldigt, fordi vi ikke får udnyttet den ekspertise, vi igennem årene har oparbejdet for dyre penge i det offentlige.«

Helt enig. Ingeniøren siger videre, at de har haft nogle meget gode erfaringer hos Brüel & Kjær inden for det medikotekniske, hvor de har samarbejdet med bl.a. sygehusvæsenet. Og så siger han: »Den udvikling ville aldrig have kunnet ladet sig gøre, hvis ikke vi havde samarbejdet med de offentligt ansatte læger. Det må også kunne lade sig gøre inden for en lang række andre sektorer, hvor det offentlige kan én ting, og hvor de private kan en anden.«

Vi er helt enige i SF. Vi mener, at der er en fantastisk viden i den offentlige sektor, som det bare er dumt af os i Danmark at vi ikke udnytter produktivt – en fantastisk viden. Inden for sundhedssektoren, inden for den sociale sektor, inden for vejtransport, inden for telekommunikation osv., osv. sidder den offentlige sektor med en meget stor viden, som godt kunne udnyttes.

Man er begyndt at åbne for det nogle steder, men vi mener, at potentialet er meget større; vi